

Türkiye'de Bir Devlet Geleneği ve Devlet Aklı Var mı?

2014-05-22 22:26:00

» Türkiye'de Bir Devlet Geleneği ve Devlet Aklı Var mı?

»

» Garbis Altınöglü, 5-6 Şubat 2014

»

» Türk gerici ve şovenistleri kendi tarihlerinden söz ederken Türklerin devlet/ devlet kurma

»

» geleneği ve devlet aklı üzerinde dururlar. Onlara göre, bu alanda başka kavimlerden çok

»

» daha ileri olan Türkler tarih boyunca pek çok devlet ve imparatorluk kurmuş ve başka

»

» halkları yönetmişlerdir. Bu inanış; aşırı, abartılı ve saldırgan bir Türk milliyetçiliğiyle, kof bir

»

» kahramanlık edebiyatıyla, bir kolektif aşağılık kompleksini zar zor gizleyen içi boş övünmelerle

»

» ve -yer yer bir anti-emperyalizm görüntüsüyle maskelenen- gerici bir Batı-karşıtlığıyla elele

»

” gider. Bu kişiler Türk devletinin bir “çadır devleti” olmadığını sık sık yineler ve devlet geleneği

”

” ve devlet aklı denen şeylerin, kurulan -ve doğal olarak yıkılan- devlet sayısı ile ölçülebileceğini

”

” varsayarlar. Ama Türklerin devlet geleneğiyle, ne kadar çok ülkeyi işgal ettiğiyle, ne kadar çok

”

” kavmi ne denli “başarı ve hoşgörü”yle yönettikleriyle bunca övünen bu baylar kendilerine şu

”

” soruyu sormazlar: Acaba çok sayıda bey, paşa, padişah, komutan, savaşçı vb. yetiştiren Türkler

”

” neden bilim, teknoloji, felsefe, sanat vb. alanlarında başarılı olamamış, neden bu alanlarda

”

” hemen hemen hiçbir değer üretememişlerdir?

”

” Peki Türkler gerçekten de sahici bir devlet/ devlet kurma geleneğine ve devlet aklına sahip

”

” midirler? Devlet geleneği ve devlet aklı dendiğinde anlamamız gereken herhalde, kökü yüzlerce

”

” ya da binlerce yıl geriye giden devlet kurma ve yönetme deneyimi ve bu deneyimden ders

”

” çıkarma ve edinilmiş olan bu deneyimi daha sonraki dönemlerde ve bugün karşı karşıya geline

”

” sorunların çözümünde kullanabilme yetisidir. Ne var ki, Osmanlı ve Türkiye devletlerinin

”

” yakın tarihi, kendi savlarının tersine Türk egemen sınıflarının bu anlamda ciddi bir devlet

”

” geleneği ve aklına sahip olmadığını ya da belki de daha önce sahip oldukları devlet geleneği

”

” ve aklını unuttuklarını/ yitirdiklerini gösteriyor. Türkiye'de bugün yaşanan siyasal keşmekeş

”

” bu saptamayı doğrular gibidir. Ancak bundan hareketle öteki kutba savrulmak gerektiği ve

”

” Türk burjuva devletini yönetenlerin hafife alınabileceği sonucu da çıkarılamaz; daha öncekileri

”

” saymazsak, ardında 600 küsur yıl boyunca Ortadoğu, Balkanlar, Kuzey Afrika ve Anadolu

”

” halklarını boyunduruk altında tutan Osmanlı İmparatorluğu'nun yönetim deneyimi bulunan bir

”

” Türkiye Cumhuriyeti'nden sözediyoruz. Bu devletin; “b l ve egemen ol!” ilkesi uyarınca farklı

”

” etnik, dinsel/ mezhepsel toplulukları birbirine düşürme, varlığını ve egemenliğini sürdürmek

”

” için en yakınlarını öldürme, her türlü yasa ve ahlak normunu ayaklar altına alma ve en acımasız

”

” kıyımlara ba vurabilme geleneği olduğunu uzak ve yakın tarihimizden biliyoruz. Geçtięimiz

”

” günlerde, Başbakanlık M  aviri Hamdi Kılıç'ın, Suriye'deki terörist gruplara silah taşıyan TIR'lar

”

” tartışılırken söylediği Őu sözler, bu geleneğin capcanlı olduğunun bir göstergesidir:

”

” “Devlet geleneğimizin kendini korumak için tarih boyunca geliştirdiği reflekslerin bir kısmı

”

” epeyce ürpertici, benden hatırlatması.” (“Başbakanlık Müşaviri Kılıç Konuştu: Gelenekte Önce

”

” Devlet Gelir”, Radikal, 2 Ocak 2014)

”

” Resmi Türk tarihinin savlarına biraz daha yakından bakalım. 1930'larda yaratılan ve neredeyse

”

” dünyanın -Çin, Hint, Mezopotamya, Mısır, Hitit, Etrüsk, Roma uygarlıkları da içinde olmak

”

” üzere- tüm uygarlıklarının Türkler'in doğrudan girişimi, yolgöstericiliği ve müdahalesiyle

”

” oluştuğunu savunan Türk Tarih Tezi'nin tarih kitaplarında yer alan yansımaları günümüze kadar

”

” uzanmaktadır. Örneğin, Mustafa Kemal bu konuda şunları söylemişti:

”

” “Türk milletinin tarihi, şimdiye kadar sayıldığı gibi, yalnız Osmanlı Tarihinden ibaret

”

” değildir. Türkün tarihi çok daha eskidir. Büyük devletler kuran ecdadımız, büyük ve şümullü

”

” medeniyetlere de sahip olmuştur. Bunu aramak, tetkik etmek, Türklüğü tanımak ve cihana

”

” bildirmek bizler için bir borçtur. Türk çocuğu ecdadını tanıdıkça, daha büyük işler yapmak

”

” için kendinde kuvvet bulacaktır.” (Aktaran Etienne Copeaux, Türk Tarih Tezinden Türk-İslam

”

” Sentezine, İstanbul, Tarih Vakfı Yurt, 1998, s. 106)

”

” Temmuz 1931'de toplanan Birinci Türk Tarih Kongresi'nde bir konuşma yapan Maarif Vekili

”

” (=eğitim bakanı- G. A.) Esat Sağay, Türkler tarafından kurulan devlet ve uygarlıklara ilişkin

”

” verilerin çarpıtıldığını söyledikten sonra sözlerini şöyle sürdürmüştü:

”

” “Bu suretle milattan 7,000 sene kadar evvel çiftçilik ve çobanlığı ilerletmiş ve altın, bakır,

”

” kalay ve demiri keşfetmiş olan Türkler Orta Asya'dan yayıldıktan sonra gittikleri yerlerde

”

” ilk medeniyeti neşretmiş (=yaymış- G. A.) ve böylece Asya'da Çin, Hint ve mukaddes yurt

”

” edindikleri Anadolu'da Eti, Mezopotamya'da Sümer, Elam ve nihayet Mısır, Akdeniz ve Roma

”

” medeniyetlerinin esaslarını kurmuşlar ve bugün yüksek medeniyetlerini takdir ve takip ettiğimiz

”

” Avrupa'yı o zamanlar mağara hayatından kurtarmışlardır.” (Atatürk Devri Fikir Hayatı II,

”

” Ankara, Kültür Bakanlığı, 1981, s. 250-51)

”

” Aynı çizgiyi izleyen tanınmış Türk milliyetçi akademisyen Osman Turan, ilk basısı 1968 yılında

”

” yayımlanan bir kitabında şöyle diyordu:

”

” “İslam'dan önce Türkistan. İslam devrinde de Yakın-şark ve Türkiye merkez olmak üzere

”

” Çin, Hindistan, Afganistan, Horasan, Şarki (=Doğu- G. A.) ve Orta Avrupa, Balkanlar, İran,

”

” Azerbaycan, Kafkasya, Anadolu, Rumeli, Irak, Suriye, Mısır ve Şimali (=Kuzey- G. A.) Afrika

”

” Türkler'in başlıca istila, göç ve hakimiyet sahaları olmuştı. Türkler bu ülkelerde bir çok devletler

”

” ve imparatorluklar kurmuşlar; muvakkat (=geçici- G. A.) yurtlara ve devamlı imparatorluklara

”

” sahip olmuşlardır.” (Türk Cihan Hakimiyeti Mevkuresi Tarihi, Cilt 1, İstanbul, Boğaziçi, 1999, s.

”

” A. Deliorman'ın 1992'de yayımlanan Lise I Tarih kitabında ise şöyle deniyordu:

”

” “Milletimiz geçmişte Asya, Avrupa ve Afrika'da onaltı büyük imparatorluk, çok sayıda devlet

”

” kurmuşlardır.

”

” “Dünyada hiçbir millet Türk milleti kadar çok devlet kurmamıştır.

”

” “Tarih bilginleri 375 yılında başlayan Kavimler Göçü ile 1683'teki II. Viyana Kuşatması

”

” arasındaki uzun süreyi 'Türk Çağı' olarak tanımlamışlardır.” (Türk Tarih Tezinden Türk-İslam

”

” Sentezine, s. 103)

”

” Burada asıl konumuz, Türk toplumunda devlete tapmanın ve onu yüceltmenin nedenleri değil.

”

” Gene de geçerken bu devlet fetişizminin bellibaşlı nedenlerinden ikisini belirtmek isterim.

”

” Bunlardan birincisi, Türkiye Cumhuriyeti'nin; bir dönemin en güçlü devleti olan, 600 küsur

”

” yıllık ömrü boyunca pek çok kavmi kendi boyunduruğu altında tutan ve bu süre içinde hem

”

” üretim araçlarını, hem de siyaset ve kültür alanlarını kendi denetimi altında bulunduran

”

” Osmanlı devletinin ve hatta ondan önceki Büyük Selçuklu İmparatorluğu'nun ve Anadolu

”

” Selçuklu devletinin mirasçısı oluşudur. İkinci neden, Müslüman-Türk burjuvazisinin ana

”

” gövdesinin özellikle 20. yüzyılın başlarında İttihat ve Terakki kliğinin yönettiği devletin Ermeni,

”

” Süryani ve Rum halklarına karşı gerçekleştirdiği terör, kıyım, zorla göçertme ve mülksüzleştirme

”

” yoluyla meydana gelmiş olmasıdır. Belki bunlara bir üçüncü neden ekleyebiliriz: O da, ömrünün

”

” son ikiyüz küsur yılı boyunca Batı Avrupa ülkelerinin ve Çarlık Rusyası'nın müdahale, toprak

”

” gaspı ve saldırıları karşısında sürekli bir gerileme ve zayıflama süreci yaşayan Osmanlı devletinin

”

” Birinci Dünya Savaşı'nın bitiminde bir yokolma tehlikesinden, gene devleti temsil eden İttihatçı-

”

” Kemalist çelik çekirdek tarafından kurtarılmış ve Türkiye Cumhuriyeti biçimi altında restore

”

” edilmiş olmasıdır. Yani Türkiye burjuvazisi, başka hiçbir yerde olmadığı ölçüde varlığını,

”

” oluşmasını ve gelişmesini, Anadolu'nun Müslüman halkını -ve Balkanlar'dan ve Kafkasya'dan

”

” gelen Müslüman göçmenleri- Türk ulusu kalıbına döken devlete borçludur.

”

” En kodaman burjuvaların bile, eğer devlet iktidarını elinde bulunduruyorlarsa Adnan Menderes,

”

” Turgut Özal ya da Recep T. Erdoğan gibi daha dünün çocukları sayılması gereken ikinci ya da

”

” üçüncü sınıf politikacılar karşısında elpençe divan durmalarının, eğilip bükülmelerinin altında

”

” işte bu maddi nedenler yatmaktadır. Aynı ölçüde önemli bir başka husus da, 90 yıl önce kurulan

”

” Cumhuriyet rejiminin oluşumundan bu yana ülkede kapitalizmin büyük ölçüde gelişmesine

”

” rağmen bu sakat ve zenofobik devletçi-milliyetçi anlayışın, egemen sınıfın bütün fraksiyonları

”

” tarafından içselleştirilmiş olması ve hatta toplumun muhalif ve devrimci öğelerinin zihin

”

” dünyasını da şu ya da bu ölçüde etkilemiş ve etkilemekte olmasıdır. Türkiye'de Allahın millete

”

” değil, ama devlete zeval (=yokoluş, tükenme- C. A.) vermemesi gerektiği anlayışı sanıldığından

”

” da yaygındır.

”

” Türkiye'nin bugün yaşamakta olduğu siyasal keşmekeşin ve bu keşmekeş karşısında sergilenen

”

” tepkisizliğin işte bu sözünü ettiğim gelenekle, devletin ve onu yönetenlerin putlaştırılması ve

”

” sorgulanamazlığı geleneğiyle yakından ilintili olduğunu söyleyebiliriz. Bugün Başbakan R. T.

”

” Erdoğan ve yönettiği AKP hükümeti, Türkiye Cumhuriyeti tarihinde görülmemiş ve hatta

”

” dünyada çok az rastlanır düzeyde hırsızlık, rüşvet ve yolsuzluk olaylarının basıncı altında

”

” sarsılmaktayken hiçbir şey olmamış gibi davranabilmekte, hatta kendisini “uluslararası bir

”

” komplo”nun ve gerici Fethullah Gülen hareketinin saldırısının kurbanı olarak sunabilmektedir.

”

” Bu klik; varolan gerici burjuva hukukunu da ayaklar altına alarak bu olayları örtbas etmeye,

”

” hatta karşı-saldırıya kalkışmakta, savcıların soruşturma açma yetkilerini ortadan kaldırmaya ve

”

” gerici yargı mekanizmasını tümüyle kendisine bağlamaya girişmekte, görsel ve yazılı basın

”

” üzerindeki tekelimsi konumunu pekiştirmekte ve sanal alandaki eleştirileri engellemeyi sağlayan

”

” bir sansür yasasını TBMM’nden geçirmektedir. Başbakan Erdoğan bu siyasal istikrarsızlığın ülke

”

” ekonomisi üzerindeki olumsuz etkilerine işaret eden ünlü işadamlarını ve -CHP Genel Başkanı

”

” Kemal Kılıçdaroğlu da içinde olmak üzere- kendisini eleştirmeye kalkan herkesi “vatana

”

” ihanet”le suçlamakta, önüne gelene hakaret etmekte ve ülkeyi 1930’lardan bu yana görülmemiş

”

” bir “tek adam diktatörlüğü”ne götürmektedir. Öte yandan, yıllardır çözüm bekleyen Türk-Kürt

”

” sorunu, şu sıralar ciddi bir silahlı çatışma yaşanmamasına rağmen içten içe işlemeye devam

”

” etmekte, Erdoğan klığının anti-Alevi çizgisi ülke içinde mezhep çatışmasının zeminini

”

” güçlendirmekte, dinsel fanatizmin AKP hükümeti döneminde katlanarak büyümesi, insanların

”

” yaşam tarzına müdahale girişimleri, toplumun daha kentli, daha eğitilmiş katmanlarıyla taşra

”

” gericiliği arasında çatışma eğilimini körüklemekte, kamu kaynaklarının AKP döneminde tavan

”

” yapan eş-dost kapitalizmi eliyle yağması, eğreti ve güvencesiz çalışmanın yaygınlaştırılması ve

”

” doğal çevrenin ve tarihsel mirasın yıkımının fütursuzca sürdürülmesi, emekçi yığınların daha

”

» geniş katmanlarının öfkesini giderek daha fazla arttırmaktadır. Bu arada Türkiye'nin dış

»

» politikası belki de en kötü ve en başarısız dönemini yaşamakta, ülkenin enerji güvenliği tehlikeye

»

» girmekte, daha da önemlisi Osmanlı İmparatorluğu'nun güncel bir versiyonunu kurma hayalleri

»

» yıkılan Türk gericiiliğinin Suriye'deki terörist gruplara sistemli ve açık bir biçimde destek

»

» vermesine, ABD emperyalistlerinin bile denetleyemediği bu gruplarla çok sıcak bir ilişki içine

»

» girmesine ve 1 milyondan fazla Suriyeli'nin topraklarına yerleşmiş olmasına bağlı olarak Türkiye

»

» çok ciddi iç güvenlik sorunlarıyla karşılaşma riski altına girmektedir vb. Ama, daha da kötüsü

»

» var: Erdoğan klığı içine itildiği kapandan kurtulmak, iktidarının ömrünü uzatmak ve özellikle de

»

» yaklaşmakta olan ekonomik bunalıma bağlı olarak kaçınılmaz bir biçimde yükselecek olan

”

” yoksullaşma ve işsizlik karşıtı kitle muhalefetini etkisizleştirmek için pek çok şeyi yapmaya hazır

”

” gözüktüyor. Türkiye'nin, tersi yöndeki savlara rağmen bu terörist grupları perde arkasından

”

” desteklemeye devam eden ABD ve İsrail'in üstü örtülü itelemesiyle Suriye'ye ve Kuzey

”

” Suriye'deki gerçekleşen Rojava ulusal devrimine karşı bir askeri operasyona girmesi olasılığı bir

”

” kez daha gündeme gelmektedir. (1) Erdoğan kliğine, ülke çapında bir sıkıyönetim uygulamak ve

”

” seçimleri ertelemek olanağı verecek olan böylesi bir askeri müdahalenin Türkiye'nin bütün iç

”

” çelişmelerini daha da keskinleştirmesi, ülkeyi bir iç savaş ortamına sürüklemesi ve bir devrimci

”

” duruma yol açması beklenebilir ve beklenmelidir. (2)

”

” Ancak, neredeyse herbiri ayrı bir skandal niteliği taşıyan bu olgular karşısında sergilenen görelî

”

” sessizliği nasıl açıklamalı? Göstermelik değil de sahici bir devlet geleneği ve devlet aklı olan bir

”

” egemen sınıfın ve onun devletinin değişik konumlardaki temsilcilerinin tam da bu koşullarda

”

” yapması beklenen nedir? Asıl yükünü emekçi yığınların çektiği, ama egemen sınıfın ve onların

”

” devletinin stratejik çıkarlarına da zarar veren ve hatta ülkeyi adeta felakete sürükleyen bu

”

” gidişata karşı net ve kararlı bir tutum almak. Ama böylesi ve bu düzeyde bir tepkiyi, ne CHP

”

” ve MHP gibi gerici düzen partileri, ne de devlet aygıtı -ordu, MİT, polis, sivil bürokrasi, yargı-

”

” ve onun değişik bölümlerinde yer alan üst düzey bürokratların ve düzenin diğer öğelerinin

”

” göstermemesi ve hepsinin de adeta yele kapılmış yapraklar gibi olayların akışıyla birlikte

”

” sürüklenmeleri, Türkiye Cumhuriyeti'nin hal-i pür melalini göstermeye yeter. Bu durumda,

”

” aslında Erdoğan klğine yakın bir isim olan Sedat Laçiner'in geçenlerde şunları söylemesi hiç de

”

” şaşırtıcı olmamıştır:

”

” “En büyük şehir efsanemiz ‘Türklerin bin yıllık bir devlet geleneğine sahip olduğu’ yalanıdır.

”

” Bugün yaşadıklarımız bu koca efsanenin çöküşünün en güzel örneklerinden biridir.” (“İlkeler ve

”

” Kurumlar”, Star, 27 Aralık 2013, italikler yazarın)

”

” Benim de savunduğum bu saptamanın doğru oluşunun en önemli kanıtlarından biri Türkiye'nin

”

” Birinci Dünya Savaşı macerasıdır. Bundan yaklaşık 100 yıl önce, yani 28 Temmuz 1914'te Birinci

”

” Dünya Savaşı olarak bilinen emperyalist paylaşım savaşı başlamış ve İttihat ve Terakki kliğinin

”

” yönettiği Osmanlı İmparatorluğu da 29 Ekim'de Alman komutanlarının yönettiği Osmanlı

”

” donanmasının Rusya limanlarına saldırması ve Rusya'nın da 30 Ekim'de Türkiye'ye savaş ilan

”

” etmesi sonucunda savaşa sürüklenmişti. Gerek egemen sınıf düzeyinde ve gerekse aydınlar ve -

”

” doğal olarak- halk düzeyinde hükmünü sürdüren toplumsal bellek yoksunluğunu dikkate alarak

”

” bu olayın öncesine ve ayrıntılarına çok kısa bir biçimde göz atalım.

”

” II. Abdülhamit döneminde gelişmeye başlayan Almanya-Türkiye ilişkileri, İttihat ve Terakki'nin

”

” iktidarı tam olarak ele geçirdiği 1913'ten itibaren daha da gelişmiş ve Prusya militaristleri

”

” İttihat ve Terakki ve özellikle de Enver Paşa üzerindeki nüfuzları ve Osmanlı ordusu içinde kilit

”

” noktalarda bulunmaları sayesinde Türkiye’yi kendi savaş arabalarına bağlayabilmişlerdi. Daha

”

” bir yıl önce Balkan savaşlarından yenilgiyle çıkmış, ordusu dökülmekte ve hazinesi tamtakır

”

” olan ve böylesi çok daha büyük bir savaşın gerektirdiği altyapıdan ve manevi hazırlıktan hemen

”

” hemen tümüyle yoksun bulunan Osmanlı devletinin en az gereksinim duyduğu şey herhalde

”

” Birinci Dünya Savaşı mezbahasına sürüklenmekti. Buna rağmen Türkiye, sadece bir kaç üst

”

” düzey yöneticinin kararı ve inisiyatifiyle bu savaşa balıklama atıldı. 2 Ağustos 1914’te, Alman

”

” elçisi Hans von Wangenheim’in dayatması ve sadece dört üst düzey yöneticinin - Sadrazam Sait

”

» Halim Paşa, İçişleri Bakanı Talat Paşa, Savaş Bakanı Enver Paşa ve Mebusan Meclisi Başkanı

»

» Halil Bey- kararıyla Türkiye ile Almanya arasında bir askeri bağlaşma anlaşması imzalandı.

»

» Bundan sekiz gün sonra, yani 10 Ağustos 1914'te İngiliz savaş gemilerinden kaçan -ve Yavuz

»

» ve Midilli adlarını alacak olan- Goeben ve Breslau adlı iki Alman savaş gemisi, sadece Enver

»

» Paşa'nın aldığı bir kararla Çanakkale Boğazı'ndan geçerek Türkiye'ye sığındı. Daha sonra,

»

» gene sadece Enver Paşa ile Cemal Paşa'nın aldığı bir kararla Karadeniz'e açılan bu iki Alman

»

» savaş gemisinin 29 Ekim 1914'te Rus limanlarına saldırması üzerine Türkiye kendisini Birinci

»

» Dünya Savaşı'nın içinde buldu. Bu ise; yüzbinlerce asker ve sivilin ölümüne, ülkenin daha da

»

” yoksullaşmasına ve Osmanlı devletinin yıkımına yol açan ve bu arada Ermeni, Rum ve Süryani

”

” halklarına karşı girilen terör, kıyım ve mülksüzleştirmeye uygun ortam yarattı. Bütün bu

”

” kararların alınmasında, görüşlerini bir sömürge valisi edasıyla Osmanlı yöneticilerine dayatan

”

” ve Osmanlı bakanlarını bile azarlamaktan çekinmeyen Alman elçisi Hans von Wangeheim ile

”

” hızla yükselen ya da yükseltlen ve daha 32 yaşında savaş bakanlığı koltuğuna oturan ve edimsel

”

” olarak Osmanlı ordularının başkomutanı olan “Almanların sadık dostu” Enver Paşa son derece

”

” önemli, hatta belirleyici bir rol oynayacaktı.

”

” Türk burjuvazisi ve devletin sahici bir devlet geleneği ve bir devlet aklı olmadığı bir başka

”

” göstergesi, onların son yıllara kadar Türk-Kürt sorunu karşısında takındıkları histerik ve

”

” irrasyonel tutumdur. Burada bu tutumu, ABD ve ortaklarının Iraklı Kuveyt'ten çıkarmak için

”

” Ocak 1991'de giriştikleri İkinci Körfez Savaşı örneği üzerinden betimlemeye çalışacağım.

”

” Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın çok istekli olmasına, Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'in

”

” görevinden uzaklaştırılması için elden gelen herşeyin yapılmasını, hatta bu çatışmayı

”

” fırsat bilerek Misak-ı Milli sınırları içinde olan Musul ve Kerkük'ün Türkiye'ye katılmasını

”

” savunmasına rağmen Türk gericileri, “Çöl Fırtınası” adı verilen İkinci Körfez Savaşı'nda

”

” doğrudan yer almadılar. Ama bu, İncirlik üssünden kalkan ABD savaş uçaklarının Iraklı

”

” bombalamasına izin veren bu bayların, emperyalist efendilerinin yanında saf tutmadıkları

”

” anlamına gelmiyordu. Irak'ın kısa sürede yenilgiye uğradığı bu savaştan sonra bu ülkeye karşı

”

” alınan ABD güdümlü BM ambargo kararlarını “ilk uygulayan” ülke, Habur sınır kapısını ve

”

” Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattını kapatan Türkiye oldu. Ancak Irak'a uygulanan insanlık-

” dışı ambargodan ve Irak ekonomisinin bu yolla çökertilmesinden Irak'ın yanı sıra Türkiye de

”

” zarar gördü. Hazine Müsteşarlığı'nın 2001'e ilişkin resmi rakamlarına göre Irak ambargosunun

”

” Türkiye ekonomisine doğrudan faturası o güne kadar 35-40 milyar doları bulmuştu. Ne var ki,

”

” yitirilen pazarlar, azalan ihracat, artan işsizlik, kapanan şirketler, onbinlerce kamyon ve TIR'ın

”

” atıl kalması ve müteahhitlik sektörünün zararları da hesaba katıldığında bu fatura on yılda 100

”

” milyar dolara kadar çıkıyordu. Aslında dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal da bunu kabul

”

” etmiş ve ABD'ni, Türkiye'nin zararlarını karşılayacağı yolundaki sözlerini yerine getirmediği için

”

” eleştirdiği bir CNN mülakatında şöyle demişti:

”

” “Bize verilen sözler tutulmadı. Gürlüyorlar ama bir türlü yağmur olup yağmıyorlar.”

”

” Ama ambargonun, Türk gericileri açısından yol açtığı daha önemli sorunlar vardı. Irak halkını

”

” aç, ilaçsız, elektriksiz vb. bırakarak milyonlarca kadın, çocuk ve yaşlının ölümüne yol açan

”

” bu uygulamanın bir diğer sonucu, Irak Kürtleri'nin ve PKK'nın güç kazanması oldu.
(Burada

”

” okurların, bugünkü durumun aksine o sıralar Türk gericilerinin, özerklik de içinde olmak üzere

”

” her türlü Kürt siyasal oluşumuna kesinlikle karşı olduklarını anımsamaları gerekiyor.)
Neden?

”

” Çünkü ABD ve Britanya 1991 savaşının ertesinde, sözümona Kürt halkını korumak için Irak'ın

”

” 36. paralelin kuzeyinde ve gene sözümona Şii halkını korumak için de 33. paralelin güneyindeki

”

” bölümlerini “uçuşa yasak bölge” ilân etmiş, Irak savaş uçaklarının buralara girmesini yasaklamış,

”

” bu yasağı uygulamak ve denetlemek için Temmuz 1991’de, Irak hedeflerini yıllardır keyfi bir

”

” tarzda bombalayan ve Çekiç Güç adı verilen bir ortak hava gücü oluşturmuşlardı. Ancak, ABD

”

” ile Britanya’nın Güney Kürdistan’ı “koruma” altına almak amacıyla attıklarını ileri sürdükleri

”

” bu adım Türk gericiilerinin “Kürt devleti” paranoyalarının -bu kez kısmen haklı olarak-

”

” canlanmasına neden oldu. Bir dizi üst düzey askerî ve sivil yetkili, üstelik Türkiye'deki İncirlik

”

” ve Türkiye Kürdistan’ındaki Pirinçlik hava üslerinde konuşlanan Çekiç Güç’ün hem Güney

”

” Kürdistan’da bir Kürt devletinin oluşumuna, hem de PKK’ya katkıda bulunduğunu ileri sürdüler.

”

” Asıl ilginç olanı da şu: Türk gericilerinin bu, hiç de gizlenmeyen kaygılarına rağmen TBMM

”

” Aralık 2002’ye, yani ABD’nin Mart 2003’de Irak’a karşı gerçekleştireceği son saldırının birkaç ay

”

” öncesine kadar her altı ayda bir Çekiç Güç’ün süresinin uzatılmasını onayladı. Yani gerek askerî

”

” klik ve gerek burjuva hükümetleri Çekiç Güç’ü ve Aralık 1996’da onun yerini alan Keşif Güç’ü

”

” desteklediler; onlar başından beri, bu güçlere bağlı ABD ve Britanya uçaklarının Türkiye’den

”

” kalkarak Irak topraklarındaki “uçuşa yasak bölgede”ki askerî ve sivil hedefleri bombalamasına

”

” ve Güney Kürdistan’ın ABD, İsrail Britanya vb. istihbarat servislerinin cirit attığı bir alan hâline

”

” getirilmesine suç ortaklığı etmeye devam ettiler.

”

” Milletvekiliği, anayasa komisyonu başkanlığı, Avrupa Konseyi başkan vekilliği gibi görevlerde

”

” bulunan kıdemli burjuva politikacısı Cevdet Akçalı, 21 Temmuz 2003 tarihli köşe yazısında

”

” konumuz açısından çok önemli bir değerlendirme aktarmıştı. O bu köşe yazısında, 12 yıl

”

” önce, yani 1991’de, içinde yer aldığı TBMM Dışışleri Komisyonu üyeleriyle birlikte Britanya

”

” parlamentosunu ziyaret ettiğini belirttikten sonra şunları yazmıştı:

”

” “İngiliz Parlamentosu Dışışleri Komisyonu’nu ziyaretimiz sırasında, komisyon başkanı aynen

”

” şunları söylemişti:

”

” “ ‘Siz Kuzey Irak’ta, Saddam’ın otoritesinin olmadığı bir bölge kurmak istiyorsunuz. Böyle bir

”

” bölgenin oluşturulması orada bir otorite boşluğu yaratacaktır ve bu boşluk, o mntıkada bir Kürt

”

” devletin' kurulmasına imkân verecektir. Böyle bir ihtimali hiç dikkate almıyor musunuz?’...

”

” “Aradan on yıl geçti. İngiliz parlamenterin söyledikleri aynen gerçekleşti. Orada bir otorite

”

” boşluğu yaratıldı. Bu boşluktan yararlanarak PKK oraya yerleşti. Mahalli Kürt grupları,

”

” kendi parlamentolarını oluşturdular. Amerika ve İngiltere, Türkiye'yi bir kenara iterek, kendi

”

” planlarını uyguladılar.

”

” “Öyle ki, ne gücümüz Çekiç Güçü geri göndermeye yetti, ne de onların, ülkemiz aleyhine bütün

”

” sinsi faaliyetlerini, bilmemize rağmen engelleyebildik.” (“Kuzey Irak'ta Olanların Geçmişi”,

”

” Yeni Şafak, 21 Temmuz 2003) Akçalı daha sonra, ABD işgal kuvvetlerinin 4 Temmuz 2003'de

”

” Irak'ın Süleymaniye kentindeki karargahlarına baskın yaparak gözaltına aldıkları 11 Türk

”

” ordusu mensubunun başına çuval geçirilmesi olayına göndermede bulunarak sözlerini şöyle

”

” sürdürüyordu:

”

” “Bu geçmişini bilmeden, ‘Kuzey Irak’ta neler oluyor? Askerlerimize bu muamele neden yapılıyor?’

”

” sorusuna cevap vermemiz mümkün değildir. Kaba bir benzetmedir ama, Türkiye ava giderken

”

” avlanmıştır.

”

” “Amerika ve Batı dünyasında Türkiye, elinden lokması kolay alınan, uysal bir ülke

”

” durumundadır. Bu imajın düzeltilmesi de çok zordur. Çünkü, Türkiye denince Amerika’nın

”

” aklına Türk ordusu ve onun generalleri gelmektedir...” (aynı yerde)

”

” Evet; Cevdet Akçalı’nın, adigeçen İngiliz politikacının ağzından aktardığı tanıklıkla Türk

”

” gericilerinin bir devlet geleneği ve devlet aklı olmadığını bir kez daha, hem de çarpıcı bir biçimde

”

” doğruladığını söyleyebiliriz.

”

” Belki bütün bunlara Türk yöneticilerinin, Abdullah Öcalan'ın gerici bir Türk-Kürt bağlaşması

”

” kurulması önerisini, hem de yıllardır inat ve ısrarla kabul etmeye yanaşmamasını ve görmezden/

”

” duymazdan gelmesini ekleyebiliriz. Öcalan ve diğer PKK/ KCK liderleri böylesi bir bağlaşmanın,

”

” aslında Türk burjuvazisinin ülke içindeki konumunu pekiştireceğini ve güç ve nüfuzunu

”

” arttıracadığı Türk burjuva devletini Ortadoğu bölgesinde lider ülke haline getireceğini söyleyip

”

” duruyorlar. Ne var ki, hemen hemen tüm Türk askeri ve sivil yöneticileri, akademisyenleri

”

” ve köşe yazarları görülmemiş bir aymazlıkla ve yakın zamana kadar, Öcalan'ı “bölücü” olarak

”

” nitelendirmeyi ve onun bağımsız bir Kürdistan'dan yana olduğunu dile getiren bir yaygara

”

” kampanyasını sürdürmüştü. Oysa PKK lideri Kürt ulusal hareketinin, 20 yıl öncesinden, yani

”

” en azından 1994'ten bu yana, bağımsız Kürdistan düşüncesinden vazgeçtiğini, asıl istediklerinin

”

” Türkiye sınırları içinde eşit haklar ve Kürt ulusal kimliğinin tanınması olduğunu pek çok kez

”

” açıklamıştı. Örneğin Öcalan, 6 Aralık 1994'de Budapeşte'de toplanan AGİK doruğunda biraraya

”

” gelen emperyalist ve gerici burjuva devlet yöneticilerine yönelik olarak ilettiği açıklamasında

”

” şunları söylemişti:

”

” “Bizim Türkiye'den istediğimiz bir siyasi diyaloga imkan hazırlamasıdır. Bizim, söyledikleri

”

” gibi Türkiye’yi bölüp parçalamak gibi bir niyetimiz yok. Şunu da çok açıkça söyledik: Bu

”

” koşullarda alın götürün Kürdistan’ı deseler biz kabul edemeyiz. Çünkü bizim, Türkiye ile

”

” birlikteliğe ihtiyacımız vardır. Mevcut ekonomik, sosyal ve siyasal nedenler, uzun bir süre

”

” birlikte yol almamız gerektiğini halklar arası ilişkilerin demokratik temelde düzenlenmesinin

”

” her iki halkın çıkarlarına çok uygun olduğunu açıkça ortaya koyuyor.... Zannediyorlar ki salt

”

” bir ayrılıkçı hareket var. Tam tersine Türkiye’yi güçlendirme, demokrasiyi güçlendirme ve

”

” özellikle halkı güçlendirme hareketi sözkonusudur. Ortada eğer zarar görecektir bir şey varsa

”

” bu Türkiye’nin birliği ya da bütünlüğü değildir... Bizim amacımız, zorla da dayatsalar ayrılığı

”

” geliştirmek değil, tam tersinedir. (Başbakan ve Cumhurbaşkanı Turgut- G. A.) Özal da söyledi.

”

” (Başbakan Yardımcısı Murat- C. A.) Karayalçın da söyledi. Federasyon diyorlar. Bazı biçimler

”

” o kadar önemli değildir. Türkiye’nin bütünlüğü içinde çok çeşitli çözüm yolları vardır. Bir çok

”

” federe devlet sistemleri var. Almanya, Amerika, İspanya birer örnek. İngiltere bile şimdi İrlanda

”

” sorununu diyalog ile çözüyor. Bu örnekleri gözönüne getirerek herhangi bir birleşme biçimi

”

” üzerine tartışılabilir.” (Özgür Ülke, 6 Aralık 1994)

”

” Öcalan’ın bu sözlerinde anlatımını bulan bu çıplak ve basit olguyu bile kavrayamayan, ya

”

” da daha da kötüsü kavradığı halde çarpıtan ve bu çarpıtmadan hareketle yıllardır bir Türk-

” Kürt çatışmasını kışkırtmaya çalışan Türk yöneticilerinin ve devletli aydınlarının, sözcüğün

”

” olumlu anlamında bir devlet aklına sahip olduğunu söyleyebilir miyiz? Ya da Türkler’in geçmiş

”

” yüzyıllarda kurmuş oldukları devletlerin deneyimlerinden ders çıkarma ve bu deneyimi bugün

”

” karşı karşıya gelinen sorunların çözümünde kullanabilme yetisine sahip olduğunu? Elbette hayır.

”

” Herhalde satırlarıma, ırkçı-faşist yazar ve ideolog Nihal Atsız'ın şu sözleriyle son vermem uygun

”

” “Adama sorarlar: Elli devlet kurdun da neden hiçbirini yaşatamadın? Neden kala kala orta

”

” çapta bir Türkiye Cumhuriyeti'ne kaldın? Zoraki tarih bilginleri tabii bu sorunun cevabını

”

” veremeyeceklerdir. Çünkü tarihî gerçek hiç de öyle değildir. 16 veya 50 devlet kurulmuş değildir.

”

” Gerçekte anayurtta bir, nihayet iki devlet kurulmuş, anayurt dışında da buna üç beş devlet daha

”

” eklenmiştir. O kadar.” (Aktaran Ayşe Hür, “Türkler Mu'dan mı Ergenekon'dan mı?”, Taraf, 11

”

” Mayıs 2008)

”

” DİPNOTLAR

”

” (1) İsviçre'nin Montrö kentinde 22 Ocak'ta başlayan, ancak beklendiği gibi başarısızlıkla

”

” sonuçlanan Cenevre görüşmelerinin ardından ABD ve ortakları Suriye'ye askeri saldırı

”

” olasılığını yeniden gündeme getirdiler. Montrö'de Suriye hükümetine, Suriye içinde hiçbir

”

” gücü ve etkisi olmayan ve Washington'un basit bir uzantısından başka bir şey olmayan Suriye

”

” muhalefetiyle ortak bir geçiş hükümeti oluşturulması için baskı yapmaya kalkan ABD heyeti,

”

” görüşmelerin sonuna doğru provokatif bir açıklama yaptı. Buna göre Kongre bir süre önce

”

” “gizli” bir yasa onaylamış ve ABD Eylül ayından itibaren rejim-karşıtı güçlere milyarlarca dolar

”

” silah yardımı yapmaya başlamıştı. Tabii bu, ABD'nin aylar önce yaptığı ve muhaliflere silah

”

” yardımını durdurduğu yolundaki açıklamasının kuyruklu bir yalan olduğunu ve ABD heyetinin

”

” Cenevre görüşmelerine katılmasının göz boyamaktan başka bir anlam taşımadığını bir kez

”

” daha kanıtlamış oldu. Bu arada Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye'nin CIA'nın denetim ve

”

” yönlendirmesi altında terörist gruplara silah göndermeyi sürdürdüklerini de unutmayalım.

”

” Öte yandan ABD Dışışleri Bakanı John Kerry Montrö'de; kimyasal silahları taşıma işlemlerinin

”

” yavaş yürüdüğü savını ileri sürdü. Ona göre Şam, BM “Güvenlik” Konseyi'nin bu işlemleri

”

” düzenleyen 2118 Sayılı Kararına uymamıştı. Kerry'e göre bu, ABD ve ortaklarına BM

”

” Sözleşmesi'nin 7. Maddesi uyarınca Suriye'ye karşı askeri operasyon yapma hakkını veriyordu.

”

” (Bu maddenin Libya’ya saldırmak, orada meşru hükümeti devirmek ve 50,000’e yakın insanın

”

” ölümüne yol açan emperyalist müdahalede kullanıldığını anımsatayım.) Oysa Suriye hükümeti,

”

” kimyasal silahları taşıma işlemlerinin tamamlanması için kendisine çok kısa bir süre tanındığını

”

” ve bu işlemlerin gerçekleştirilmesinin, ABD ve ortaklarının beslediği terörist grupların

”

” saldırılarının damgasını vurduğu bir savaş ortamında hiç de kolay olmadığını belirtiyor.

”

” (2) Suriye ve Ortadoğu konusunda ABD ile Türkiye arasında var olan ve Washington ile

”

” Ankara’nın arasını bir ölçüde geren görüş ayrılıkları, her iki kamptaki savaş suçlularının Baas

”

” rejiminin yıkılması ve Suriye’deki terörist grupları destekleme konusunda karşı karşıya geldikleri

”

” anlamına gelmemektedir. Bu görüş ayrılığının özü; artık dikkatini, yükselen Çin’i kuşatmak

”

” için Asya-Pasifik bölgesine çevirmiş olan ABD emperyalistlerinin Baas rejiminin doğrudan

”

” bir dış askeri müdahale olmaksızın yıkılamayacağını kavramış, ancak kitle tabanı daralmış ve

”

” Ortadoğu'da sahip olduğu nüfuzu hemen hemen tümüyle yitirmiş olan AKP hükümetinin ise

”

” artık onlara yük olmaya başlamış olmasıdır.